

## **INTERVENCIÓ DE MIQUEL ICETA EN EL DEBAT SOBRE LA SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL (Parlament de Catalunya, 16.07.10)**

Sr. president, senyores i senyors diputats,

Pujo a la tribuna amb motiu d'un debat important sobre un tema molt transcendent pel futur del nostre autogovern.

Probablement la proximitat de les eleccions al Parlament de Catalunya i també les diferències de fons pel que fa als projectes nacionals dels partits amb representació parlamentària, no ens permetin avui donar la resposta contundent, unitària i complerta que mereix la sentència del Tribunal Constitucional sobre el recurs presentat pel Partido Popular contra l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, ratificat en referèndum pels ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Un problema tan greu no se soluciona amb un ple, una resolució, en una dia, una setmana o un mes.

Tot i que existeix aquest risc, crec que seria encara més perillós un escenari en el qual pretenguéssim negar allò que ens separa i tampoc no fóssim capaços de posar l'accent en allò que ens uneix.

Precisament per això vull començar la meva intervenció fent un tribut a la tasca desenvolupada pel President de la Generalitat des del moment en que es va conèixer que el Tribunal Constitucional havia dictat sentència a través d'una declaració institucional, que el meu grup parlamentari va subscriure sense reserves. Com subscriu avui la seva intervenció d'aquest matí.

El President Montilla va afirmar des del primer moment que rebutjava el contingut de la sentència, tot i que, lògicament, com a persona respectuosa de l'Estat de dret i de les institucions en què s'organitza, manifestava la seva disposició a acatar-la. S'ha dit en moltes ocasions i no està de més reiterar-ho, que acatar no vol dir necessàriament compartir. Que en democràcia existeix

també el dret a dissentir de les sentències. I aquest és un dret que cal exercir amb contundència quan es tracta de sentències dictades per tribunals en una situació tan anòmala com la de l'actual tribunal constitucional espanyol.

El President Montilla va fixar de forma clara un full de ruta per donar resposta a aquesta sentència, un esforç de lectura conjunta de la sentència que ha donat lloc a l'informe dels experts, que saludo i reconec des d'aquí, un esforç de treball conjunt per acordar una posició comuna en defensa de l'autogovern que, a hores d'ara i lamentablement, no s'ha pogut produir, una crida a partits, sindicats i associacions a convocar una manifestació unitària que pogués anar encapçalada per les institucions del país i presidida per la senyera de tots. Com així va ser. Afortunadament.

Gràcies, president, per haver mantingut des del primer moment una resposta digna i ferma a una sentència que mai no s'hagués hagut de produir. Gràcies per no haver fet partidisme i per haver pensat sobretot en el país. Tant de bo tots fóssim capaços de fer-ho sempre.

Gràcies, president, per defensar fermament les teves conviccions, encara que això de vegades ens generi algun problema als teus. El President Maragall ens va preparar per moments així.

Curiosament, president, la vostra posició de dignitat i ferma va merèixer el qualificatiu de "feixista" per part de la dirigent del PP, Sra. Dolores De Cospedal, a qui jo li suposava un millor coneixement del que ha significat històricament el feixisme en el nostre país i a tota Europa.

El nostre grup parlamentari ja havia fixat quina seria la seva posició un cop coneguda la sentència, en una data tan llunyana com el 28 de març de 2007 quan des d'aquesta mateixa tribuna jo els deia:

"L'Estat de dret, la legalitat i la política democràtica ens donen instruments per recuperar els elements que una eventual sentència desfavorable ens pogués fer perdre, perquè encara que el Tribunal Constitucional no ens donés la raó,

nosaltres no perdríem les nostres raons, però només podem fer-les prevaler des del respecte a les institucions i a la llei. No trencant la baralla, per responsabilitat, per convicció, per interès, perquè no volem una fractura entre catalans, i tampoc una fractura entre catalans i la resta dels espanyols".

Sr. President, senyores i senyors diputats, aquesta frase, pronunciada des d'aquesta mateixa tribuna el 28 de març de 2007, la repeteixo avui sense canviar ni una coma.

Per nosaltres l'Estatut no és mort, ni està ferit de mort, ni el camí del pacte constitucional del 1978 ha caducat, ni s'ha d'abandonar aquest rumb. No serà aquesta sentència la que ens faci canviar de conviccions ni de bandera. No a nosaltres.

Dels primers anàlisis que tenim de la sentència, sembla deduir-se que no haurem de retornar cap nova competència transferida, que no haurem de revisar l'acord de finançament, que no haurem de modificar el nostre model escolar basat en la utilització del català com a llengua vehicular, que els nostres símbols nacionals seguiran sent qualificats de símbols nacionals, i que TV3 i Catalunya Ràdio podran seguir emetent íntegrament en català. Ho dic per desmentir aquells que proclamen a tort i dret que l'Estatut està mort, per desmentir els que creuen que tot se n'ha anat en orris, tot cridant-los això sí al combat per recuperar allò que s'ha malmès. Perquè coses importants s'han malmès. Algunes materials, d'altres en el terreny dels sentiments. També en el terreny de la confiança i el respecte, com ens deia el President en la seva intervenció.

Som conscients que la sentència ha anul·lat completament un article de l'Estatut, n'ha mutilat tretze més i n'interpreta 27 més de forma restrictiva. Som conscients que la sentència debilita de forma significativa la funció constitucional de l'Estatut, oblida que és fruit d'un pacte polític entre la Generalitat i l'Estat, i està carregada de prevencions injustificades i injustificables. I cal denunciar-ho amb contundència.

Crec sincerament que la principal crítica a aquesta sentència és precisament que s'hagi produït. Molts ciutadans no entenen com s'ha pogut canviar així com així una llei tan laboriosament elaborada i que finalment els hi va ser sotmesa a referèndum. És el xoc de legitimitats del que parlava el president en el seu discurs.

Precisament per això hem de mostrar avui la nostra profunda indignació envers aquesta sentència i el tribunal que l'ha emès. No ho hauria d'haver fet per respecte a un acord entre el Parlament de Catalunya i el Congrés dels Diputats i el Senat, per respecte a la majoria absoluta de les Corts Generals que el van aprovar i per respecte als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que van ratificar en referèndum l'Estatut.

El Tribunal Constitucional no hauria d'haver dictat sentència per respecte a la plena i normal vigència de l'Estatut al llarg de quatre anys, al llarg dels quals l'Estatut ha estat objecte d'un intens desenvolupament normatiu, amb l'aprovació d'una cinquantena de lleis --només una d'elles recorreguda davant del Tribunal Constitucional--, amb una bona colla de noves competències ja transferides a la Generalitat (incloent-hi la inspecció de treball, la gestió del servei de rodalia o l'expedició del primer permís de treball als treballadors immigrants) i amb un nou model de finançament inspirat directament en l'Estatut i negociat directíssimament entre el govern de Catalunya i el govern d'Espanya, pel Conseller Castells.

El Tribunal Constitucional no hauria d'haver dictat sentència conscient de la seva anòmala situació. Incomplet, amb un dels seus membres recusat i amb quatre membres més que han vist artificialment prorrogat el seu mandat en més de dos anys i mig. ¿Per què no s'ha inhibit el Tribunal Constitucional? ¿Per què no ha dictat una sentència que avalés la plena constitucionalitat de l'Estatut, tenint en compte que tot el seu desplegament ulterior segueix subjecte al control de constitucionalitat? ¿Per què el Tribunal ha decidit imposar la seva visió a la del legislador, sense cap mena de deferència? ¿Per què ha decidit actuar sense respectar la voluntat popular expressada en el referèndum? ¿Per què el Tribunal ha decidit decantar-se per una interpretació restrictiva del pacte

constitucional?

Des del meu punt de vista és obvi que ens trobem davant d'un exemple evident d'irresponsabilitat i d'absoluta manca de visió d'Estat. El Tribunal Constitucional no ha estat a l'alçada de la seva funció i ha provocat un problema polític i jurídic de conseqüències imprevisibles, que afecta també els altres Estatuts d'Autonomia que van inspirar-se en el nostre.

¿Saben per què estem tan indignats els federalistes? Precisament perquè la sentència ataca un dels fonaments, un dels nostres principis, el del pacte, el d'aprofundir en l'autogovern i en el reconeixement de la realitat plurinacional d'Espanya a través del diàleg i l'acord.

Potser alguns en el fons pensen que aquesta sentència revalida la vella i coneguda teoria del "peix al cove". Ja ho dèiem, repeteixen ara. Parlen d'autogol, oblidant que si abans no s'havia abordat una reforma estatutària és per haver optat pel Partido Popular com a suport necessari. No per altres motius.

D'altres potser pensen que la sentència els ajuda a posar punt i final a l'etapa estatutària per donar el salt cap a la independència. No cal que digui que respecto aquesta opció i els que la defensen, i tampoc caldria que els hi digués que no la comparteixo.

Espero que s'entengui també que, sense voler minimitzar en absolut el contingut jurídic de la sentència i els seus efectes concrets, em preocupi molt més el fet que aquesta sentència demostra fins a quin punt se'ns vol fer llegir avui la Constitució amb uns ulls i un esperit ben diferent als de 1978. És motiu d'especial preocupació la lectura dels vots particulars de la sentència redactats per magistrats proposats pel PP. Afirmen sense embuts que l'Estat de les Autonomies és merament un procés de descentralització o neguen el propi concepte d'autogovern o el fet de considerar que la Generalitat sigui també "Estat". És evident que es tracta de vots particulars que consideren que la

sentència no ha estat prou contundent contra l'Estatut. Si haguessin prevalgut, l'Estatut hauria estat, llavors sí, liquidat políticament i jurídicament.

Ara toca respondre políticament a la sentència, acatant-la, sí, però mostrant clarament la nostra disconformitat. Mantenint el nostre compromís de defensa del contingut íntegre de l'Estatut i de desplegament en plenitud del seu potencial d'autogovern. Exigint la lectura àmplia, generosa, conseqüent i fidel del pacte constitucional de 1978 per impulsar l'evolució federal de l'Estat de les Autonomies.

El fet que el Tribunal Constitucional hagi decidit modificar allò que va acordar el Parlament de Catalunya amb el Congrés dels Diputats i el Senat, que va ser aprovat per majoria absoluta de les Corts Generals i que va ser ratificat pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, ha tornat a posar sobre la taula una qüestió ben delicada: l'encaix de Catalunya a Espanya. I posa de manifest una clara regressió política que pretén consagrar una interpretació restrictiva del pacte i del text constitucionals. I això té conseqüències polítiques que van molt més enllà del contingut concret de la sentència. Unes conseqüències que expliquen el per què els federalistes estem, en el fons, més indignats que altres per aquesta sentència. La sentència sembla voler arxivar per sempre la via federal. Deixaria viva la via autonomista, sobiranista o independentista però diria que el federalisme a Espanya no hi cap. I nosaltres no podem acceptar-ho, no podem admetre que la seva sentència impliqui la fi del nostre projecte polític ni la mort dels nostres ideals.

L'altre dia, en un curiós debat a TV3, algú afirmava, en referència al procés estatutari, que "això ha acabat malament, molt malament". Jo discrepo radicalment d'aquesta interpretació perquè crec que "això no ha acabat". A Catalunya mai no li diu quan acaben les coses. En tot cas quan comencen, però no quan acaben. Espanya no ha donat un cop de porta a Catalunya com alguns defensen, entre d'altres coses perquè ni Catalunya ni Espanya són realitats homogènies, per bé que de vegades parlem d'una i altra com si es tractés de dues persones. A vegades aquesta personalització del país i del sentiment personal ens porta a excessos. I perquè la sobirania del poble

espanyol resideix a les Corts Generals que van donar el seu suport per majoria absoluta a l'Estatut que després va referendar la ciutadania de Catalunya. L'intendent constitucional no és el titular de la sobirania popular. No vulguem confondre el nostre poble identificant un tribunal deslegitimat, parcial i polititzat amb una expressió de rebuig de tota Espanya cap a Catalunya. No és Espanya la que ha dit no. Per això la interpretació constitucional restrictiva d'aquest Tribunal ha de canviar, com el propi Tribunal, per permetre el desenvolupament de l'Estat de les Autonomies en un sentit federal, interpretant allò que els constituents van escriure.

Els socialistes de Catalunya ens fixem dos grans objectius: refer el pacte estatutari i enfortir el pacte constitucional: volem l'Estatut, tot l'Estatut i desenvolupar en plenitud tot el potencial d'autogovern que conté. Per això demanem també enfortir el pacte constitucional perquè, certament, aquest Tribunal Constitucional n'ha fet una interpretació restrictiva, que contrasta, per exemple, amb la decisió d'anul·lar parcialment la LOAPA, acordada entre UCD i PSOE, que va decidir un Tribunal Constitucional ben diferent d'aquest. El qual demostra que la doctrina constitucional pot variar en el temps i no necessàriament ha de ser aplicada sempre en perjudici de les aspiracions nacionals de Catalunya.

Enyorem els temps en els que nacionalitat i nació eren sinònims, quan intel·lectuals de la resta d'Espanya no tenien cap problema en parlar de "nació de nacions". Són temps que cal reivindicar, recuperar i actualitzar. Sembla que coses que eren possibles immediatament després de la transició hagin esdevingut avui impossibles, a causa de la regressió política del PP, avui més proper a l'antiga Alianza Popular que a la extinta UCD. Però també a causa de les febleses i mancances dels progressistes espanyols que obliden de vegades una de les seves tradicions més riques, la federal, i es mostren acomplexats davant el neocentralisme i el patrioterisme de la dreta conservadora espanyola. Certament els nacionalistes de vegades aconseguen l'acomplexament dels que no ho són. També aquí, a casa nostra.

Però abans de seguir permetin-me un petit parèntesi: intentar posar al mateix sac al PSOE i al PP només té una explicació, que és una evident mala fe. El PSOE va fer possible l'Estatut mentre el PP ha volgut liquidar-lo. El PSOE ha obert portes al català mentre el PP les vol tancar.

Nosaltres ens neguem a que una sentència emesa en un moment determinat per un tribunal determinat en una situació especialment anòmala signifiqui la fi de la història en comú dels pobles d'Espanya o impliqui retornar a una Espanya de matriu únicament castellana.

Per a nosaltres l'Espanya possible i desitjable és l'Espanya plural. L'Estat que volem és l'Estat federal. No volem renunciar a l'ideal de fraternitat entre els pobles, ni a un projecte espanyol compartit, ni a un projecte europeu compartit. Som conscients de les dificultats i dels riscos. D'un distanciament emocional entre Catalunya i la resta d'Espanya que la sentència agreuja. I també dels riscos d'una fractura interna a Catalunya. Que hi són. A aquells que volen canviar la senyera de tots per una altra bandera, els diem que s'assegurin abans que la nova bandera uneixi a més gent que la vella. Que pensin que si reformar l'Estatut necessita de l'acord de dos terços del Parlament, no convé impulsar un referèndum per la independència amb un vot de diferència a la Mesa del Parlament. I menys encara si per fer-ho es pretén desconèixer la legalitat vigent.

Els socialistes catalans refermem el nostre compromís federal conscients que el catalanisme té dues grans opcions de futur que lògicament, contenen, una i altra, tants matisos com es vulgui: o bé treballar per un millor autogovern en el marc espanyol (assegurant el ple desenvolupament de l'Estatut votat pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i l'evolució de l'Estat de les Autonomies en un sentit federal) o bé preparar el camí per a la independència de Catalunya, la secessió de la resta d'Espanya, amb la voluntat que Catalunya esdevingui un nou Estat que hauria d'aconseguir la seva integració a la Unió Europea.

Certament, o bé Espanya es reconeix plenament com plural i diversa, o pot esdevenir un marc fracassat per a la convivència entre els pobles que



l'integren. Tot depèn si l'actual reacció autoritària, centralista i uniformitzadora que proclama el Partido Popular esdevé irreversible, o si s'és capaç d'avançar en la via del desenvolupament dels nous Estatuts, prenent el federalisme com a guia per a la solució dels problemes pendents i dels que en el futur es puguin plantejar; un federalisme adequat a la realitat plurinacional, pluricultural i plurilingüística d'Espanya.

Catalunya només es pot sentir còmoda en l'Espanya plural, i només podrà seguir essent motor del desenvolupament econòmic, social i cultural d'Espanya, si pot ser ella mateixa i és reconeguda com a tal, si se li garanteix l'adequada dotació financera, d'infraestructures, inversions i participació en els centres de decisió, per a seguir essent una gran locomotora d'Espanya, una punta de llança europea des de l'euroregió Pirineus-Mediterrani, si es pot reconèixer millor en les institucions comuns de l'Estat (Senat, Tribunal Constitucional) i si pot fer sentir la seu veu i la seva llengua en les institucions espanyoles i europees, en un camí que tot just comença.

El socialisme català reclama més autogovern per a Catalunya a través del ple desenvolupament del nou Estatut, i més federalisme a Espanya i Europa. Per a avançar hem de tenir una idea clara de l'Espanya que volem construir, i amb quins aliats pretenem fer-ho. Per als socialistes catalans la prioritat és clara: un enfortiment de les posicions federalistes en el si de l'esquerra espanyola i, en particular, del PSOE.

Catalunya endins sembla clar que la millor resposta a la sentència hauria de partir de la unitat dels catalanistes. Ara bé, de la unitat catalana se'n parla molt però poques vegades l'hem vista. Per ERC, la opció és la independència; per CiU la opció sembla ser el concert econòmic i el dret a decidir, o fer de convidada de pedra a les reunions convocades pel president, de les que marxa abans d'hora; per ICV-EUiA la unitat passa pel federalisme plurinacional al que socialistes i Ciutadans pel canvi també aspirem; pel PSC la unitat passa per la defensa de la integritat de l'Estatut tal com el van votar els catalans i les catalanes, per desplegar en plenitud el seu potencial d'autogovern, per refer el pacte estatutari i enfortir el pacte constitucional. Davant d'aquesta disparitat

d'objectius i prioritats no serà fàcil posar-nos d'acord, tot i que cal fer tots els esforços necessaris per aconseguir-ho. Però som conscients i no hem d'amagar que cap de nosaltres, tots nosaltres, renunciarem al nostre projecte ni a les nostres conviccions.

Temps hi haurà, els propers mesos, de confrontar projectes polítics per al futur de Catalunya i dels catalans. Temps hi haurà de parlar i per fer que parli el poble de Catalunya parli i ens doni un mandat per als propers anys. Però en aquesta hora, greu i exigent com deia el President de la Generalitat, crec que si una cosa ens hem d'exigir és claredat respecte del que proposem a la ciutadania.

I crec que, si una cosa ha tingut de bona la sentència, és que ajudarà a clarificar quines són les propostes que, avui, fan les diferents forces polítiques. Entenc que els representants d'Esquerra Republicana de Catalunya donen per morta la via estatutària i proposen emprendre sense embuts el camí cap a la independència de Catalunya. Els socialistes, ells ho saben bé, no compartim aquest camí. I si aquesta és una condició d'Esquerra per a formar qualsevol majoria, no podria ser amb nosaltres.

Els representants de Convergència i Unió parlen del dret a decidir, com a brúixola que ens haurà de guiar els propers anys. Crec que hauran d'aclarir un pèl més de què estan parlant. Perquè si volen dir és que actuaran com a demòcrates i acceptaran allò que decideixi la majoria del poble de Catalunya, ho donem per descomptat això. Però aquesta mateixa setmana el líder de CiU, i avui ho ha reiterat, afirmava Artur Mas literalment *"El camí estatutari i constitucional no ha donat els seus fruits, hem arribat al final de l'estació i hem de canviar de rumb. I que els catalans han de decidir per amplies majories cap a on volen anar"*.

No acabo d'entendre què volen dir exactament aquestes paraules... ¿Que esperarà a que una majoria de catalans li diguin cap a on ha d'anar? ¿O que també opta per aquest trencament del marc estatutari i constitucional i que Catalunya pugui esdevenir un nou estat de la Unió Europea.

Si en això coincideixen els diputats de Convergència i Unió i els d'Esquerra Republicana, estan en el seu dret d'articular una majoria i pretendre iniciar un procés de separació d'Espanya. Amb nosaltres, repeteixo, que no hi comptin. Però vull afermar la seva plena legitimitat per fer-ho.

L'únic que ens atrevim a exigir a tothom és claredat. Que s'expliqui clarament al poble de Catalunya quin és el camí que es proposa i quin és el full de ruta. Que es digui com es pensa que Catalunya s'ha de governar d'aquí fins allà. Amb quines eines, quines lleis, quin Estatut...

Els socialistes no hem apostat ni apostarem per la independència i la separació de Catalunya de la resta d'Espanya, sinó per una exigència radical de respecte per Catalunya, per la nostra dignitat, pel nostre Estatut, per la nostra voluntat d'autogovern, per la nostra llengua, per un finançament just i per la profunda implicació de Catalunya en la construcció d'un Estat federal per als pobles d'Espanya. Per als socialistes catalans primer és i serà Catalunya, però no una Catalunya permanentment irritada o desconcertada sinó una Catalunya constructiva, orgullosa de si mateixa i sense haver de decidir entre dues banderes, la de tots i la d'uns quants, per molts que siguin.

Aquesta és la nostra convicció. I creiem que aquest és el sentiment majoritari profund a la societat catalana. Reivindicant la pluralitat de projectes polítics, no només la dels partits que van participar en la construcció estatutària, sinó també PP i grup mixt, tots amb projectes legítims amb possibilitat d'ajuntar-se o separar-se en funció de les seves conviccions.

Insisteixo que la situació en la que ens trobem després de la sentència ens exigeix parlar clar, senyores i senyors diputats.

I parlar clar vol dir, d'entrada, acceptar que som davant la disjuntiva de decidir què proposen les forces polítiques catalanes per superar la situació generada per la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut.

Una disjuntiva que obre dos camins diferents:

O bé refer el pacte estatutari i reforçar el pacte constitucional

O bé optar per trencar el marc estatutari i constitucional.

Si aquesta és la disjuntiva els socialistes afirmem, sense dubtar-ho un instant, que la nostra opció segueix essent la de refer el pacte polític que va fer possible un Estatut que qui governava fins al 2003 no havia volgut emprendre.

La nostra opció segueix essent reforçar el pacte constitucional de 1978, sense renunciar a una futura reforma de la Constitució per dotar-nos d'un Senat federal i reconèixer de forma clara la plurinacionalitat. I sabem que això caldrà fer-ho també amb el PP i que no és cosa per demà mateix.

Segurament algun dia haurem de reflexionar si vam fer bé les coses en el moment de fer l'estatut, si va ser intel·ligent no comptar amb tothom. Si volguéssim reformar la constitució ho hauríem de fer amb el Partit Popular.

La nostra opció segueix essent participar activament des de Catalunya en la construcció d'aquesta Espanya plurinacional que es reconegui i es respecti a si mateixa en la seva diversitat.

La nostra opció segueix essent treballar per la majoria social de Catalunya que, avui, no veu incompatible el sentiment de doble pertinença a dues realitats nacionals que poden ser complementàries i que alguns només volen excloents.

Vaja, que es podia anar a la manifestació de dissabte passat i celebrar diumenge la victòria de "La Roja". Com diuen els matemàtics sense solució de continuïtat.

La nostra opció segueix essent treballar des del realisme i l'ambició política per al nostre país, però concentrant les nostres energies en la superació de la crisi, la recuperació del creixement de la nostra economia i la preservació de la cohesió social del nostre poble. I de la seva unitat civil.

Nosaltres no actuarem enduts per la indignació o el malestar produïts per una sentència, proposant el risc de camins incerts. Ni falses dreceres, ni invents, ni sorpreses, ni passes enrere. A temps difícils, gent seriosa. Política seriosa. Pocs jocs de paraules. Saber on anem i amb qui hi volem anar. No crec que hi pugui haver major irresponsabilitat política que la de portar la ciutadania a un cul de sac disfressant-lo de drecera. No som partidaris de l'aventurisme polític.

Convindria també haver après alguns errors del llarg procés estatutari, abans de començar a treballar en la següent etapa: tenir clars els objectius que es persegueixen, que estigui ben fixat el lideratge del procés, la màxima unitat possible entre les forces polítiques catalanes, que els objectius fixats siguin àmpliament compartits per la societat catalana, que no introdueixin ni divisió ni crispació innecessàries entre la ciutadania, que la societat civil s'impliqui activament; també convindria haver calculat bé les forces de les que es disposi i les resistències a vèncer, i comptar amb les necessàries complicitats a la resta d'Espanya. Només així, amb seny, podrem vèncer qualsevol obstacle. I aquesta sentència n'és un de ben important.

Acabo resumint el que creiem que cal fer en tres eixos:

- aixecar la nostra veu, expressar la nostra indignació, el nostre malestar, la nostra disconformitat amb la sentència, tot i acatar-la
- refer el pacte estatutari posant en marxa tots els mecanismes polítics, jurídics, legislatius i de cooperació institucional per desenvolupar el potencial d'autogovern contingut en l'Estatut votat pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya
- enfortir el pacte constitucional de tal manera que les institucions espanyoles reconeixin la realitat nacional de Catalunya, el nostre autogovern, les nostres institucions, els nostres símbols, la nostra llengua i la nostra cultura, el nostre dret civil i la nostra tradició jurídica i un finançament just.

Aquest és el compromís del PSC, al Parlament i a totes les institucions en les que estem presents. Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats.